

Sygn. akt VI GC 1000/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. K.**

przeciwko **Towarzystwo (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania kwoty 5 881,58 złotych (pięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt osiem złotych);

II. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. K. kwotę 8 241,63 złotych (osiem tysięcy dwieście czterdzieści jeden złotych sześćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 14 123,21 złotych za okres od dnia 29 lutego 2016 roku do dnia 20 kwietnia 2016 roku,
- 8 241,63 złotych za okres od dnia 21 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

IV. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. K. kwotę 5 264,68 złotych (pięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1000/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2016 roku powód R. K. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 15 824,11 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 29 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 28 stycznia 2016 roku miała miejsce kolizja, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji w dacie zdarzenia posiadał umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego, który wypłacił poszkodowanej odszkodowanie z tego tytułu w kwocie 17 695,12 złotych brutto, znacznie je, w ocenie powoda,

zanizając. Powód w niniejszym procesie, po nabyciu wierzytelności od poszkodowanej, domaga się pozostałej części należnego odszkodowania stanowiącej różnicę między ustalonymi przez powoda kosztami naprawy w kwocie 33 519,23 złotych a kwotą wypłaconą już przez pozwanego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 kwietnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 1484/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. domagał się oddalenia powództwa w całości zarzucając, że wypłacone przez pozwanego odszkodowanie w całości kompensuje zaistniałą szkodę. W ocenie pozwanego, do naprawy rzeczzonego pojazdu należy uwzględnić części alternatywne pozwalające przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody. Nadto pozwany zakwestionował zakres uszkodzeń wskazany w kalkulacji przedstawionej przez powoda i podniósł, że zastosowana przez powoda stawka za godzinę robocizny za prace blacharskie i lakiernicze została zawyżona i nie uwzględnia rabatów dla klientów indywidualnych.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 22 kwietnia 2016 roku” (k. 28 akt) powód R. K. cofnął pozew w części dotyczącej żądania kwoty 5 881,58 złotych domagając się ostatecznie zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 9 942,53 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 15 824,11 złotych za okres od dnia 29 lutego 2016 roku do dnia 20 kwietnia 2016 roku i 9 942,53 złotych za okres od dnia 21 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 stycznia 2016 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należący do M. B..

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwo (...) z siedzibą w W.

niesporne

Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wypłaciło M. B. tytułem odszkodowania kwotę 17 695,12 złotych.

kalkulacja naprawy – k. 13-14v akt, decyzja – k. 12-12v akt, potwierdzenie realizacji przelewu – k. 41 akt

W dniu 01 marca 2016 roku poszkodowana M. B. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność w postaci pozostałej części odszkodowania wraz ze wszelkimi związanymi z nią prawami wynikająca ze szkody w pojeździe marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Cenę za sprzedaż wierzytelności strony określiły w aneksie do umowy.

W dniu 11 marca 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. zawarł z R. K. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność w postaci pozostałej części odszkodowania wraz ze wszelkimi związanymi z nią prawami wynikająca ze szkody w pojeździe marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Cenę za sprzedaż wierzytelności strony określiły w aneksie do umowy.

Zawiadomienie o przelewie wierzytelności ubezpieczyciel otrzymał wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 15 824,11 złotych z dnia 16 marca 2016 roku.

umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem – k. 8-9 akt, umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem – k. 10- 11 akt, pismo – k. 19 akt

W dniu 19 kwietnia 2016 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. dokonał dopłaty do wypłaconego odszkodowania w kwocie 5 881,58 złotych.

potwierdzenie realizacji przelewu – k. 29 akt, decyzja – k. 42-42v akt

Zastosowanie do naprawy pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) części oryginalnych pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji bez konsekwencji w postaci wzrostu wartości pojazdu.

W 2016 roku zakłady naprawcze z terenu G., G. i Ż. wykonywały naprawy stosując stawki w kwocie 100-140 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 110-130 złotych netto za roboczogodzinę prac lakierniczych.

opinia biegłego sądowego M. L. – k. 99-110v akt

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 28 stycznia 2016 roku wynosiły kwotę 31 818,33 złotych brutto, przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w kwocie odpowiednio 100/100 złotych netto za roboczogodzinę tych prac i ceny części zamiennych produkowanych przez producenta pojazdu, ale dystrybuowanych poza siecią dealerską producenta pojazdów, za wyjątkiem ceny reflektora prawego, którą to część uwzględniono w jakości O (w kwocie 2 567,64 złotych).

częściowo opinia biegłego sądowego M. L. – k. 99-110v akt, częściowo uzupełniająca opinii biegłego sądowego M. L. – k. 138-141 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty dołączone do akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności. Sąd wziął pod uwagę również oświadczenia stron uwzględniając je jednakże w takim jedynie zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2018 roku Sąd oddalił wnioski o dokonanie oględzin pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) na okoliczność ustalenia, czy uszkodzone części zostały wymienione (i na jakie – nowe oryginalne, nowe regenerowane, używane), czy też naprawione, mając na uwadze w świetle oświadczenia poszkodowanej M. B., że pozwany, mimo zobowiązania (k. 78 akt), nie wskazał danych osobowych i adresowych aktualnego właściciela przedmiotowego pojazdu.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki samochodowej, wyceny wartości i kosztorysowania napraw pojazdów M. L.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Biegły sądowy na podstawie akt sprawy wyliczył celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) przywracającej ten pojazd do stanu sprzed kolizji. Nadto, jak wskazał biegły sądowy, zastosowanie do naprawy części oryginalnych pozwoliłoby na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji bez konsekwencji w postaci wzrostu wartości pojazdu. Biegły sądowy wskazał przy tym, że dla zachowania ekonomiki naprawy zastosował ceny części z dystrybucji innej niż sieć dealerska producenta pojazdu w zakresie dostępnym w okresie powstania szkody (tj. części jakości Q).

Pismem z datą w nagłówku „dnia 27 lipca 2017 roku” pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. zakwestionował opinię biegłego sądowego w zakresie wyliczenia niezbędnego i ekonomicznie uzasadnionego kosztu naprawy przedmiotowego pojazdu wyłącznie w oparciu o części zamienne jakości Q, gdyż w ocenie pozwanego naprawa z

wykorzystaniem części porównywalnej jakości, tj. P, PJ, PC lub PT nie tylko przywróciłaby pojazd do stanu sprzed szkody, ale też nie obniżyłaby walorów użytkowych i estetycznych pojazdu.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 31 lipca 2017 roku” powód R. K. zakwestionował zaś opinię biegłego sądowego odnośnie przyjęcia, że część zamienną w postaci reflektora prawego można zakwalifikować do grupy części jakości Q.

W opinii uzupełniającej biegły sądowy M. L. wyjaśnił, że jeżeli w toku likwidacji szkody nie wykazano, aby części zakwalifikowane do wymiany nosiły znamiona elementów nieoryginalnych lub w trakcie eksploatacji pojazdu zostały wykonane naprawy blacharsko – lakiernicze niezgodnie z technologią producenta pojazdu bądź nastąpiło zużycie eksploatacyjne tych elementów, to brak jest podstaw do kosztorysowania naprawy z uwzględnieniem korekt amortyzacyjnych lub stosowania części zamiennych nie posiadających statusu części oryginalnych. Nadto wskazał, że zastosowana w kalkulacji naprawy część zamienna w postaci reflektora o numerze (...) została wyprodukowana przez firmę (...) będącą dostawcą systemów oświetleniowych dla większości dostępnych na rynku producentów pojazdów.

Mając na uwadze powyższe i dzieląc słuszność założeń i wniosków biegłego sądowego zawartych w opinii, w tym w opinii uzupełniającej, Sąd nie znalazł podstaw do podważenia jej mocy dowodowej i oparł się na niej dokonując rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności odnośnie konieczności zastosowania do naprawy części nowych oryginalnych jako pozwalających przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody pod każdym względem nie powodując wzrostu jego wartości i nie znajdując jednocześnie podstaw do uwzględnienia cen części nieoryginalnych. Sąd jednakże uwzględnił w kosztach naprawy przedmiotowego pojazdu stawki w kwocie 100/100 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, mając na uwadze, że są to stawki przyjęte przez powoda, nie ma zaś żadnych podstaw do przyjmowania stawek uśrednionych ustalonych przez biegłego sądowego. Sąd ustalając celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego pojazdu przyjął również konieczność zastosowania odnośnie spornego reflektora – tej części w jakości O mając na uwadze, że nie sposób przyjąć odnośnie reflektora firmy (...) uwzględnionego przez biegłego sądowego w kosztorysie naprawy, że jego zakwalifikowanie do części jakości Q w systemie eksperckim A(...) przesądza o tym, że część ta została wyprodukowana zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdów S. i część ta jest tej samej jakości co część stosowana do montażu tych pojazdów.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Niesporne w niniejszej sprawie było, że pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. ponosi odpowiedzialność za skutki uszkodzenia w wyniku kolizji z dnia 28 stycznia 2016 roku pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wiążącej go ze sprawcą tej szkody.

Spór dotyczył natomiast wysokości należnego powodowi odszkodowania obejmującego uzasadnione i celowe koszty naprawy przedmiotowego pojazdu.

Mając na uwadze określony wyżej zakres sporu, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela

wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c., ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03 (Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

Zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa poszkodowanemu przysługuje prawo zastosowania przy naprawie części nowych i oryginalnych. Użycie nowych części do naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji samochodu nie prowadzi do zwiększenia jego wartości, chyba że chodzi o wymianę takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem albo ulepszeń w stosunku do stanu przed kolizją (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 05 listopada 1980 roku, sygn. akt III CRN 223/80, OSNC 1981 /10/186 oraz z dnia 20 października 1972 roku, sygn. akt II CR 425/72, OSNC 1973/6/111) – jak zaś wynikało z opinii biegłego sądowego sporządzonej w niniejszej sprawie występowania w przedmiotowym pojeździe takich części nie stwierdzono. Także w wyroku z dnia 20 listopada 1970 roku (sygn. akt II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111) stwierdzono, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których to wydatków należy zaliczyć koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy.

Jak wskazał biegły sądowy zastosowanie do naprawy części oryginalnych pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody bez konsekwencji w postaci wzrostu wartości pojazdu. Dla ustalenia celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy biegły przyjął zatem ceny części zamiennych produkowanych przez producenta, ale dystrybuowanych poza siecią dealerską, przy czym dla reflektora przedniego biegły sądowy przyjął cenę tej części w jakości Q, gdyż część ta została wyprodukowana przez firmę (...) będącą dostawcą systemów oświetleniowych dla większości dostępnych na rynku producentów pojazdów. Okoliczność ta, jak już wskazano wyżej, została zakwestionowana przez powoda, co skutkowało zobowiązaniem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. do przedstawienia zaświadczenia producenta części – reflektor prawy o numerze katalogowym (...) -341 (kod A. (...)), że część ta została wyprodukowana zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi ustalonymi przez producenta pojazdów S. i część ta jest tej samej jakości co część stosowana do montażu tych pojazdów. Zobowiązany wskazał, że informacje zawarte w prowadzonym systemie eksperckim nie obejmują dokumentacji, specyfikacji i standardów produkcyjnych części samochodowych udostępnianych w systemie przez dostawców. O powyższym poinformowano strony, którym doręczono odpis pisma z dnia 22 lutego 2018 roku, przy czym zarówno powód, jak i pozwany nie przejawili dalszej inicjatywy dowodowej w powyższym zakresie. Tym samym Sąd zważył, że dla ustalenia celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 28 stycznia 2016 roku pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należało przyjąć, mając na względzie wnioski biegłego sądowego, że zastosowanie do naprawy części oryginalnych pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, cenę reflektora określoną dla jakości O tej części (2 567,64 złotych), gdyż na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak było podstaw do przyjęcia, że część tę – wskazaną przez biegłego sądowego w kosztorysie – można było zakwalifikować jako część jakości Q. Ujęcie jej w tej kategorii w systemie eksperckim nie przesądza, wbrew twierdzeniom biegłego sądowego, o jej rzeczywistej kwalifikacji.

Mając powyższe na uwadze i uwzględniając, że pozwany nie wykazał, że przed kolizją w przedmiotowym pojeździe zamontowane były części alternatywne lub niepełnowartościowe albo że pojazd z uwagi na wiek i przebieg był w sposób nadmierny wyeksploatowany, Sąd podzielił wniosek biegłego sądowego, że naprawa pojazdu przy użyciu

części nowych oryginalnych jest niezbędna do przywrócenia walorów trwałościowych, estetycznych i spełniających wymogi bezpieczeństwa, jakie miał pojazd przed kolizją oraz umożliwiającą zachowanie oryginalności modelu. Taka naprawa nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu, a jedynie powoli na przywrócenie jego stanu do stanu sprzed szkody, stąd też uwzględniono ceny części wskazanych w kosztorysie naprawy przez biegłego sądowego, z tym, że przyjęto w odniesieniu do reflektora prawego, z powyższych względów, kwotę 2 567,64 złotych jako cenę tej części w jakości O (zamiast kwoty 1 217,86 złotych jako ceny części jakości Q – z uwagi na niewykazanie, że część tę w istocie można zakwalifikować do tej kategorii części zamiennych).

Odnosząc się natomiast do wysokości stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze to wskazać należy, że jak wynika z ustaleń biegłego sądowego stawki zastosowane w kalkulacji przez powoda w kwocie 100/100 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych są stawkami zbliżonymi do stawek rynkowych, które w dacie zdarzenia na lokalnym rynku mieściły się w przedziale od 100-140/110-130 złotych za roboczogodzinę tych prac. Jednocześnie Sąd nie znalazł przy tym podstaw do zastosowania przyjętych przez biegłego sądowego stawek średnich ani też stawek innych niż przyjęte przez powoda, albowiem zgodnie z art. 321 k.p.c. Sąd nie może orzekać ponad żądanie strony. Na marginesie jedynie wskazać należy, że stawki zastosowane przez pozwanego (65/65 złotych netto) nie były stawkami rynkowymi.

Mając to na uwadze, Sąd ustalił, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 28 stycznia 2016 roku wynosiły kwotę 31 818,33 złotych brutto (25 868,56 złotych netto + 5 949,77 złotych podatku VAT) i obejmują:

- robocizna blacharsko – mechaniczna (33,2 rbg x 100 złotych netto) – 3 320 złotych netto,
- prace dodatkowe – 100 złotych netto,
- robocizna lakiernicza (20,1 rbg x 100 złotych netto) – 2 010 złotych netto,
- materiał lakierniczy – 3 574,55 złotych netto,
- części zamienne – 16 602,78 złotych netto,
- normalia – 332,06 złotych netto,
- zastosowano również ubytek wartości lakierniczej w kwocie 70,83 złotych netto.

Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wypłacił poszkodowanej łączną kwotę 23 576,70 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów naprawy, a zatem jest on zobowiązany do zapłaty pozostałej części odszkodowania, tj. kwoty 8 241,63 złotych brutto i w tym zakresie żądanie pozwu było zasadne. Pierwotnie pozwany wypłacił bowiem poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 17 695,12 złotych, zaś w dniu 20 kwietnia 2016 roku, to jest już po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie pozwany wypłacił powodowi dopłatę do odszkodowania w kwocie 5 881,58 złotych, o którą pismem opatrzonym datą w nagłówku „dnia 22 kwietnia 2016 roku” powód cofnął pozew.

Sąd uznając częściowe cofnięcie pozwu – w powyższym zakresie – za dopuszczalne i skuteczne w świetle dyspozycji art. 203 k.p.c., na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie żądania kwoty 5 881,58 złotych, o czym orzekł w punkcie pierwszym wyroku.

Mając zaś na względzie powyższe rozważania, w punkcie drugim wyroku Sąd na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z 361 k.c. i art. 363 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. K. kwotę 8 241,63 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 14 123,21 złotych za okres od dnia 29 lutego 2016 roku do dnia 20 kwietnia 2016 roku i 8 241,63 złotych za okres od dnia 21 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne z przyczyn wskazanych wyżej, Sąd orzekł jak w punkcie trzecim wyroku na podstawie powyższych przepisów stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 89,25%, a pozwany w 10,75%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 6 479 złotych (opłata od pozwu – 792 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 4 800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych, wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 870 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 4 817 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 4 800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 5 782,51 złotych (89,25% z kwoty 6 479 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 517,83 złotych (10,75% z kwoty 4 817 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 5 264,68 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie czwartym wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 22 kwietnia 2018 roku